კვირა, 3 ოქტომბერი, 1926 წ.

№ 68

ტარტაროზი

ფასი 10 კაპ.

ზემოხსენებელი ხულიგანი: ამხანაგებო, ეს არის რესპუბლიკა და თავისუფლება?!. იქ, ევროპაში ჩვენი ძმები კონგრესს მართავენ.—ჩვენ კი აქ გვდევნიან და გვავიწროებენ...

(იხ. წერილი მეორე გვერდზე).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„კონფერენცია“

საღამო იყო.

მთელი ქალაქი ქუჩებში გამოსულიყო. დღეს, თითქოს, სულ სხვა დღე იყო. არა სჩანდენ: ავარები, ნაძირალები, ქუჩის ბიჭები და მატყუარა მათხოვრები—**ხულიგანები.**

— აი, როგორ ჩქარა მოსპეს ხულიგანები!? საჭირო ყოფილა, თურმე, გაზეთებში ორიოდე წერილის მოთავსება ხულიგანების წინააღმდეგ, რომ მათ შიშის ზარი დაეცეს და ქალაქი დასტოვონ.

— ჯერ არც კი დაწყებულა კამპანია მათ წინააღმდეგ და ისინმა კი მოჰკურცხლეს სადღაც!

— ტყვილა გვეშინოდათ ღამით მათი! თურმე რა მშიშარები ყოფილან?!

— ასე რომ გაიწმინდებოდეს ქუჩები ავარებისაგან, ყოველს საღამოს წამოვიდოდი პაემანზე...

ამბობდენ ქუჩებში მოსეირნე მოქალაქენი.

არა ამათზე ნაკლებ უხაროდა და უკვირდა გუშაგ მილიციონერსაც, რომელიც შუადღის შემდეგ იდგა საგუშაგზე, და ერთხელაც არ მომხდარიყო ხულიგნების **გამოსვლა.**

ჰოდა, როცა ქუჩებში ყველა ასე მხიარული იყო, გარე უბანში ერთი დიდი სარდაფი სავსე იყო ხულიგანებით; ყველას იქ მოეყარა თავი და ამიტომაც დაცლილიყო ქალაქი...

კონფერენცია ჰქონდათ...

... და მომხსენებილ ამბობდა:

— აი, ამხანაგებო, ეს არის თქვენი საბჭოთა ხელისუფლება.

ამხანადებო, მაგათი... რა უნდათ ჩვენთან? რატომ დაიწყეს ჩვენს წინააღმდეგ ასეთი რეპრესიები?.. როგორ? განა ჩვენ ხალხი არ ვართ? განა ჩვენ ცხოვრება არ გვინდა?.. იმუშავეთო! ვაჰხ! მაგათი... როგორ ვიმუშავოთ, როცა გვეზარება, მუშაობის ხალისი არა გვაქვს!.. ჩვენ რას ვუშავებთ მთავრობას? არაფერს... ვინმეს რამე რომ წავართვათ და მით ჩვენი თავი ვარჩინოთ ისა სჯობია მთავრობისათვის, თუ თვითონ მან დაგვიჭიროს და ციხეში გვარჩინოს! ამის მეტი გაგება არა აქვთ, და ჩვენ კი გვდევნიან... ეს არის რესპუბლიკა? ოჰხ! მაგათი... ეს არის სლაბოდნობა? გადახედონ მაგ ოხრებმა რა ხდება ევროპაში და?! ამხანაგებო, მე გაზეთში წავიკითხე, რომ...

— ვახ! ვახ! როდის დაიწყე გაზეთის კითხვა? მაგისთვის მოიცალე?—შეეკითხენ მომხსენებელს და ხორომ გადიხარხარეს.

— ვაჰ თქვე ჩემო ჯიბიდან გავარდნილებო, ეს მაშინ წავიკითხე, როცა ვიღაც დაყუდებულიყო ქუჩაში გამოკრულ გაზეთის წინ და კითხულობდა; მეც მივედი, გაზეთს კითხვა დავუწყე და ჯიბიდან ფულიც ამოვაცალე...

— ვაჰხ! ვაჰხ! რა ზორბა რამ ყოფილა!!!—ყველამ გაიკვირვეს და კვერი დაჰკრეს...

ჰო-და აი ამ გაზეთში ეს წავიკითხე (კითხულობს გაზეთიდან):

პოლიციელთა საერთაშორისო კონგრესი.

ბერლინი. 27 სექტემბერი. ბერლინში გაიხსნა პოლიციელთა საერთაშორისო კონგრესი. კონგრესს ესწრებიან 17 სახელმწიფოს წარმომადგენლები.

აი, ამხანაგებო, იქ ასეთი თავისუფლება აქვთ ჩვენს ამხანაგებს, ჩვენ მოძმეებს... ისინი სატახტო ქალაქში კონგრესს აწყობენ; ამ ამბავს ქვეყანას ატყობინებენ... ჩვენ კი აქ არალეგარულად შევკრებილვართ, გვეშინია მთავრობის... იქ კი ასე არ არის... განა ეს არის თავისუფლება? ჰრა, არ არის... ზიზღი ასეთ მთავრობას...

— ზიზღი... ზიზღი...

— ვაშა იმ ევროპას, რომელიც ჩვენს ძმებს, ამხანაგებს—ხულიგნებს საერთაშორისო კონგრესის მოწვევის ნებას აძლევს?

— ვაშა... ვაშა...

— ამხანაგებო, ჩვენ არც ისე აბუჩად ასაგდები ვართ, როგორც მთავრობა იქცევა... ჩვენი წინაპარი იყო ინგლისელი ლორდი... მის გვარი იყოლორდ **ხულიგან.**

—მაშ, მაშ ლორდები ვართ!..

— ვაჰ! ვაჰ! რა თოზალო რამე ვყოფილვართ!—გაკვირვებით ამბობდენ კონფერენციაზე დამსწრე ხულიგნები.

— ლორდ ხულიგანმა რამდენიმე საქმე ჩაიდინა, როგორიც არის: ქურდობა, მოტყუილება, მკვლელობა, გაუპატიურება, უზრდელობა და სხვა ასეთები... ყველა ამ მოქმედებებს ხალხმა უწოდა **ხულიგანობა, ხულიგანური,** რომელიც წარმოსდგება სიტყვიდან: **ხულიგან,** რაც ნიშნავს **ლორდ ხულიგანის** გვარს...

ამხანაგებო, პატივი ეცით ჩვენი ბელადი ლორდ ხულიგანის ხსოვნას,—ვინც დამჯდარი ხართ,—იჯექით და ვინც ფეხზე დგანხართ,—დაჯექით...

— აცხონოს ღმერთმა ჯოჯოხეთში და წასწყმიდოს ეშმაკმა სამოთხეში.—წამოიძახა სიჩუმეში ერთმა ხულიგანმა...

— რომ მე მართალს ვამბობ, ეს იქიდან სჩანს, რომ დღემანდელ ინგლისში ბევრი ლორდი ხულიგნებია... თქვენ ალბად გაგიგონიათ ლორდი ჩემბერლენი.

— ვაჰხ! გაგვიგონია და მეტი არა? ჩვენი ძმა, ჩვენი პირისზიარება...

— იქ წავიდეთ, ჩვენს ძმებთან; ზოგი მინისტრებია და ზოგი დეპუტატები... იქ ქვეყანა ჩვენი ძმების ხელშია და ნუ თუ ჩვენ ვერ შაგვინახავენ?

— ვაჰ! თქვე ჩემო თექვსმეტიანებო,—ვერა ხედავთ—უკვე დაღამდა... ამეღამ ორი ბინა მაქვს გასაქურდი და მაგვიანდება... მორჩით რაღა!

— მართლაც, მართლაც; უკვე ბნელა; ეხლა ხალხი ქუჩებშია; ბინები უპატრონოთაა.. ქუჩებშიაც ჭინჭველებსავით უსრიან და ვაჰხ!.. აჯან ხელები იქით. აქით...

— ამხანაგებო, მთელ საბჭოთა კავშირში ჩვენი ძმები დევნას განიცდიან... აქ ბევრი ამხანაგებია, რომლებსაც აუკრძალეს რუსეთში ცხოვრება და აქეთკენ გამოეშურენ; აქედანაც ასახლებენ და იქითკენ მიეშურებიან ჩვენი ამხანაგები...

— ვსეირნობთ რაღა!

— სეირნობის ვის რა ექნება საწინააღმდეგო, მაგრამ მატარებელში კონტროლს ყოველთვის ვერ დაემალები და როგორც უბილეთოს, სადღაც გადმოგვსვამს...

— მერე-და მეორე მატარებელი გამოივლის!..

—ვახ! შენს ჭკუაში კი... მეორე გამოივლის და იგიც არ გადმოგვსვამს სხვაგან...

— ვაჰ! მართლა შენს თავში და ტვინში... რამოდენიმე სადგურს ის წამიყვანს, მერმე კიდევ სხვა მატარებელი და ასე სულ...

— ვახ! თქვენ ენაზე კი...—გაბრაზდა მომხსენებელი—დაჩუმდით თქვენი ჩემი... შვილებო... ჩვენ უნდა განვაგრძოთ ჩვენი საქმე; ჩვენ არ უნდა შევდრკეთ... სულ დედა ვუტიროთ...

— განვაგრძოთ, განვაგრძოთ... ეხლა წავიდეთ...

მთვარე ამოსულიყო...

მის შუქზე შავი სულიეტები მოსჩანდენ სარდაფიდან მომავალი... გადიოდენ სხვადასხვა ქუჩებში და მოსახვევებში იკარგებოდენ...

გაისმა იქა-აქ მილიციონერის სტვენა... იქა-აქ ქუჩებში ხმაურობა და ჩხუბი...

მოქალაქენი მოსტყუვდენ... ხულიგანების „პარტიზანული რაზმი“ სათარეშოდ გამოსულიყო ქუჩებში...

მეორე დღეს დილით „პარტიზანებს“ სამილიციო უბნის სამმართველოს სარდაფებში გამოელვიძათ...

ჰინჰარი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მოიპარეს კონდიტერში შოკო ლადით სავსე ყუთი.
(ალბად იმ ყუთს მოელოდა ქ ალი ნაზი და სათუთი)
მოსახვევში იქვე ახლოს გამოსცალეს და შესჭამეს.
შოკოლადით და ქურდობით სული-გული დაიამეს.

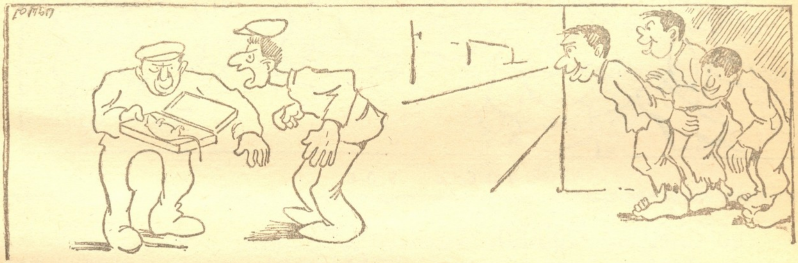

ყუთი რატომ იზარალონ, თუ მც ნაყიდი ის არ არის?
კვლავ გახვიეს იმ ქაღალდში, შემოაკრეს ის ბაწარი...
შუა ქუჩაზე დადვეს კოხტად... და გამოჩნდა გამომვლელი...
დაინახა... გაუხარდა... და საჩ ქაროდ სტაცა ხელი.
სასოებით გახსნა ყუთი... და შ იგ მკვდარი თაგვი ნახა...
გაიცინეს ხულიგნებმა... მპოვნ ელს დარჩა ღიად ხახა.

დამაფიქრებელი ხვრელი და უჩინარი ხელი

ქალაქის ერთ-ერთ ქუჩაზე ამზადებენ ბინას № ისტრესტის გამგეობისათვის (მოარულ ამბებიდან)

უზარმაზარი შენობა,
უზარმაზარი კედლები,
მე ღმერთს ვუმადლი, უცბათ ზედ
თუ შუბლით არ შევეხლები.
არის მზადება: სარკმლებში
შუშის სმა, ღებვა ჩარჩოთა,
ვეება ოთახები სჩანს,
შიგ სიხალვათეც ფართოთა.
გარეთაც „გაკრასკულია“,
ვით ტუჩი „მოდნი“ ქალისა;
ვუმზერ და თვალს ვერ ვაშორებ:
სიტურფეშ წამახალისა!...
ნეტა, ვისია ეს ბინა,
რომელი კერძო პირისა?
ვკითხულობ და ვაკვირდები,
მჭირს სიჯიუტე ვირისა.
და უცბათ—ერთგან კედელში
ვიწრო სამკუთხი სარკმელი...

უსიტყვოდ გასაგებია
და თქმულიც უკვე სათქმელი...
სჩანს, რაღაც „უჩრეჟდენია“
ამა ბინაზე გამოდის,
ხუთი ნაბიჯიც არ არის
აქიდან მის სალარომდის.
აი, ეს ხვრელი უჩვენბს,
კედელში რომ სჩანს ნახვრეტი,
დამაფიქრებელ განცდებით
ამ თავიდანვე საჭვრეტი:
აი, აქ ფულის ნაკადი
იდინებს იქით-აქეთა
და გადიქცევა ეს ხვრელი
სანატრელ „მოდი-ნახეთა“!..
მაგრამ თავდება ეგ საქმე
სულ სხვა სახით და საგანით:
უკვე გამოსჩანს ამ თავით
შორს ციხეც ბნელი საკანით.

სჩანს სასამართლოცმსაჯულით,
დამცველით, პროკურორითა,
შემოჰყავთ იგი მოლარე
ხმლიანი მცველით ორითა;
აქ რომ ფულებსა ჰქექავდა
იქით და აქეთ დენითა,
დღეს საიქიოს გზავნიან
სასტიკი განაჩენითა.
ხვრელი კი, ეს სამკუთხედი,
ზევიდან ვიწრო თაღითა
აქვე დარჩება ამ თაღით,
სალაროს ამ ოთახითა.
და კვლავ ახალი მოლარე
აქვე მოჰყვება ქექასა,
სანამ ახალი „პანამა“
ისევ არ ასტეხს ჭექასა.
ახლი კვლავაც სახლად დარჩება
ამ საიდუმლო ხვრელითა,
ისევ ახალი მოლარით
და უჩინარიხელითა.
ის ახლაც აქ სჩანს, ამ ხვრელში,
წინ გაშვერილი თითითა
და უჩინარი ხელითა.
უამრავ მაგალითითა!..

ონისიმე.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

აურ-ზაურ

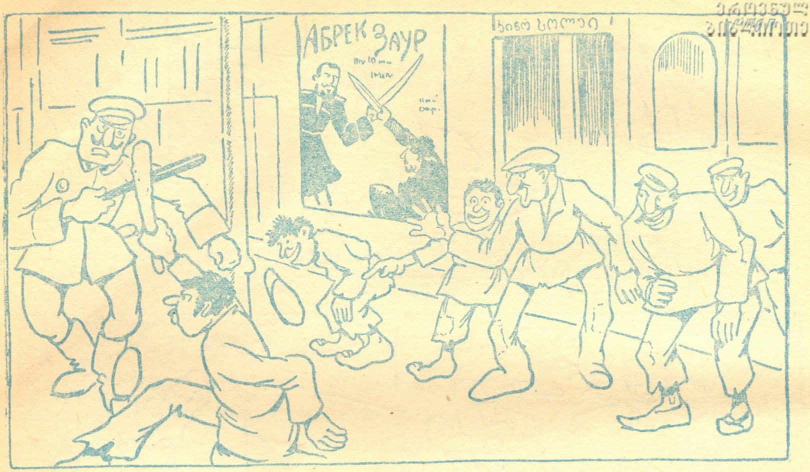

კინოს წინ

ნადირობა ღამით

სამილიციო უბანი. მორიგე მილიციელის ოთახი. მორიგე განკარგულებებს აძლევს უნცროს მილიციელებს.

— აბა თქვენ იცით! ფრთხილად იყავით ქუჩებში, განსაკუთრებული ყურადღება მიაქციეთ ხულიგნებს. ხომ იცით როგორც ეპყრობიან ახლა მათ. დაკვრითი წესით უნდა მოვსპოთ ხულიგნობა.

მილიციელები მიდიან

საღამოს 8 საათია. შემოდის მილიციელი. მოყავს პატიმარი.

— ამხანაგო მორიგე. აი, ხულიგანი გავიჭირე.

— დავაი ელო სუდა! სად იყო?

ქუჩაში: უწესოთ ირჯება. ვიღაცა ქალს ისე გაკრა გვერდი, რომ კინაღამ გულ-ბოყვი ჩაანგრია. ქალს გული წაუვიდა. ეს აქეთ წამოვიყვანეთ.

გადის ერთი საათი.

შემოდის მეორე მილიციელი. მოყავს პატიმარი.

— ახ ტი ხულიგან! გაყურებიებ სეირს. ტავარიშჩ მორიგ! აჰა, ხულიგანი მოვიყვანე.

— აი და მალადეც! სად იყო?

პლეხანოვსკის პროსპექტზე. ქუჩაში იდგა და ქალებს ზადევანიებს უკეთებდა. ერთ კავალერიან ქალს გაუკეთა ზადევანია. კაცმა ვეღარ მოითმინა და სილა გაარტყა. ამან შეუბრუნა, ისე გაარტყა, რომ ორი კბილი ჩააგრევინა, ისიც ორივე ოქროს კბილი.

— მერე ის კაცი რა იქნა?

— საავადმყოფოში წაიყვანეს.

— ოქროს კბილები რა უყავით?

— კბილები?.. გადმოცვინდა ძირს. გვინდოდა წამოგვეღო. როგორც ვეშესტვენი დაკაზატელსტვა, მაგრამ ხომ იცით რამდენი ჯიბგირი ხეტიალობს... ვიღაცამ თვალ და ხელს შუ აგამოგვტაცა ის ჩაყენებული კბილები.

— პლოხო! ამბობს მორიგე. მარა ნიჩევო, წაიყვანე ეგ ვაჟბატონი კამერაში.

— სლუშმ.

გადის ერთი საათი.

შემოდის მასამე მილიციელი, მიუბრუნდება პატიმარს, რომელიც მოყავს.

— წამოდი ჰო! შე სულქისინო! იქინე რომ ხულიგნობ რავა გონია საქმე?

— სად წავიდე ე-ე! თავი დამანებე. თორემ ისეთს აგადეთ ფათრეთში რომ... იმუქრება ხულიგანი.

— რაიო? აგადებ კი არა, ცემით გაგაცივებ ამ მინუთში. შამოდი შით! იმდენს გირტყამ, რომე ნახევარი ვერ დამითვალო.

აფხანაკო მორიგე! აი ხულიგანი, ახლა რაც გინდა იგი უქენი.

— მალადცომ! რაზე დაიჭირე?

— რაზე ბატონო და დამთვრალა. მაგი კიდომ აფერია, დამთვრალიყო და გამევიდა ულიციაში, მისი აფხანაკებით. შექნეს ერთი ყვირილი და სიმღერა. ჯერ ვეხვეწე გაჩერდით მეთქი. მარა არ დეიჯერეს. მერე ვსკაზჩე ხელი წამოვათრიე ყველა.

— მერე დანარჩენბი რა უყავი?

— რაუყავი ბატონო და.—ხომ იცი მაგინის ამბავი.., ხულიგნბი არიენ. აგერ ბნელი კუთხეში რომ მივედით, მყვერა რომელცხამ ყურის ძირში იმფერი, რომე კიდამ წევიქეცი. თვალები ამიფსიორა. ამასობაში მაი ხულიგნები გეიქცენ... მაინც მარჯვეთ ვიყავი. გამოვეკიდე და აგი ერთი დევიჭირე.

— მერე როგორ დაეწიე ამ ერთსაც?

— ვაჰ, რის დამეწია ადამიანო!—ცხარობს პატიმარი.—რის ხულიგანი? მთელი დღე მწვანილს ვყიდი; მერე ცოტა ღვინო დავლიე და სახლში მოვდიოდი... უცებ ყვირილი მომესმა და გამოქცეული ხალხი შემეფეთა... მეც შემეშინდა და გაქცევა დავაპირე. ამ დროს მომეწია ეს ვირის თავი და დამიჭირა. ღმერთი, რჯული არც ვიცნობ იმათ.

— მართლა არ იცნობ?

ეროვნული ბიბლიოთეკა

აურ-ზაურ

კინოში

— ცოლშვილს გეფიცები.

— რას მეფიცები, იმათი ამხანაგი თუ არ იყავი, ღვინო რად დალიე?

— ვაჰ! ღვინოს მე ყოველ დღე ვსვამ, მაშ ეს ხულიგნობაა? ვინც ღვინოს სვამს ყველა ხულიგანია?

— ბევრს ნუ ლაპარაკობ! წაიყვანე კამერაში!

ღამის 12 საათია. მორიგეს ეძინება.

შემოდის მეოთხე მილიციელი.

— ამხანაგო მორიგე! ხულიგანი მოვიყვანე!

— რა დააშავა.

— ჩემ ამხანაგ მილიციელს სცემა.

— ახლავე კამერაში.

ღამის 1 საათია მორიგე სთვლემს.

შემოდის პირველი მილიციელი.

— ამხ. მორიგე! კიდევ ხულიგანი!

მორიგე გამოფხიზლდება:

— დაიქცეს მაგის ოჯახი... რა მინდაო?

— ქალს ჯიბეში ფული ამოართვა.. დაუკითხავად.

— მაშ ჯიბგირი ყოფილა.

— არა მე მგონია ხულიგანია.

— რატომ?

— ამოართვა ფული და გაიქცა. გამოვეკიდეთ. გზაზე, ვილაცას დაეჯახა. ბოდიშიც არ მოუხდია. მაინც გაიქცა. დავიჭირე, ყვირილი მორთო—გამიშვიო. მე მაინც წამოვიყვანე.

— აჰა, ხულიგანი ყოფილა. შეიყვანე!..

ღამის ორი საათია. მორიგეს დაეძინა.

შემოდის მილიციელი.

— ამხ. მორიგე!

მორიგეს სძინავს.

— ტავარიშჩ მორიგე!

— ჰაა! რა ამბავია?—გაჯავრებით ამბობს მორიგე—გაცს ძილს აღარ აცლით.

— ხულიგანი გახლავთ.

— ვითომ ხულიგანია?

— ნამდვილად! რესტორანში ივახშმა. ფული არ გადაუხდია ისე გამოიპარა. თან დანა-ჩანგალიც წამოუღია.

— მაშ წაიყვანე ჩასვი.

ღამის სამი საათია. მორიგე—-ხვრინავს, შემოდის მილიციელი. დაღლილა.

— ამხანაგო მორიგე!

მორიგე განაგრძობს ხვრინვას.

— ტავარიშჩ მორიგე!

მორიგეს ისევ სძინავს.

— მორიგე!

ისმის გარკვეული ხვრინვა. მოსავებული მილიციელი იქვე ჩამოჯდება სკამზე და დაღლილი ხმით ეძახის:

— დეჟურნი!

სიჩუმეა. მორიგეს სძინავს. მისი ხვრინვა მილიციელსაც ძილს გვრის მილიციელი ამთქნარებს.

— მორიგეჯან! გაიღვიძე რაღა! ხულიგნების ამბავი მინდა გითხრა... ყველა დავიჭირეთ, უკანასკნელი მოვიყვანე ახლა. ჩვენ ქუჩაში დავრბივართ. შენ აქ გძინავს, ესეც ხომ ხულიგნობაა?

მილიციელსაც ჩაეძინა.

უკანასკნელი ხულიგანი, რომელიც მილიციელმა მოიყვანა და კარებს უკან იდგა. შემოყოფს თავს კარებში. დაინახავს. რომ მის მომყვანსაც დასძინია. გაჯავრებით ამბობს:

— მაშ ამდენი გზა ტყუილად გამომარონინე? კამერაშიც აღარ ჩამსვით ძმა-ბიჭებთან? მთელი საათია კარებში მაცდევინებ...

ამ ღამით საღად წავიდე... ეტო ტოჟი ხულიგანსტვა!

წამოწვება და ისიც ხვრინვას ამოუშვებს.

ალლარ-ალლარხან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ხულიგნები ქუჩებში

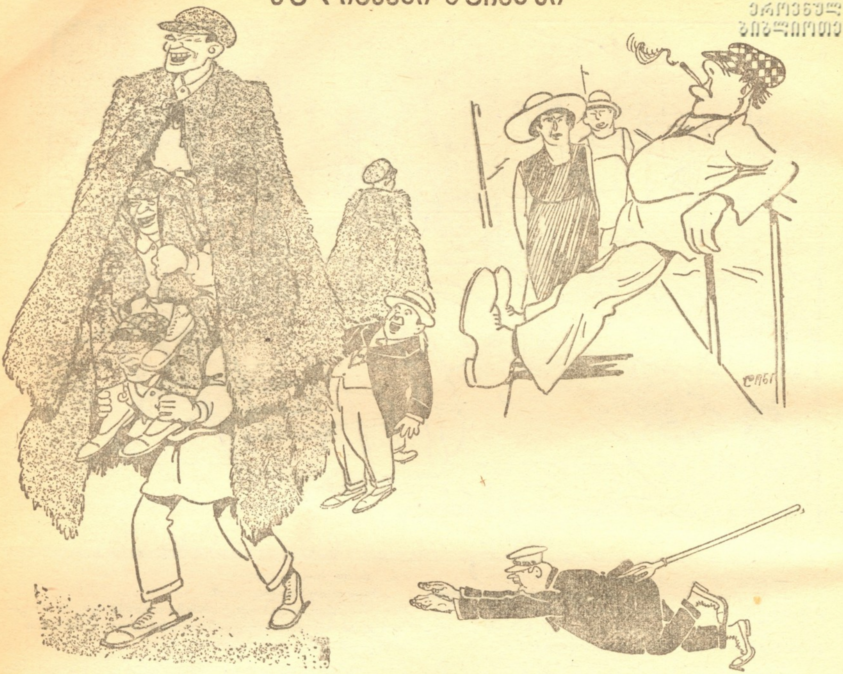

შეხვედრა

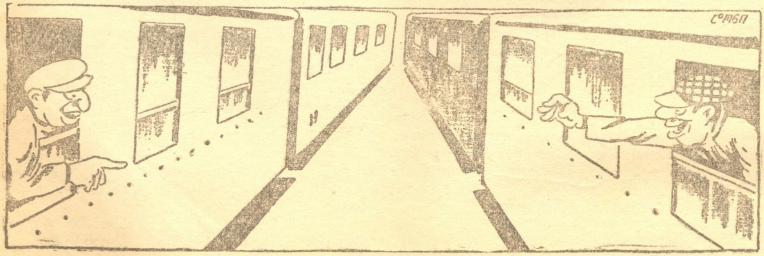

— საით მიდიხარ?
—ხულიგნობისათვის ბაქოდან გადამასახლეს და თბილისში მივდივარ.
— მე კი თბილისიდან გადამასახლეს და ბაქოში მივდივარ... მოკითხვა ჩვენს ბიჭებს... გზა მშვიდობისა..
— შენ მომიკითხე იქაური ჩვენი ბიჭები, შენაც გზა მშვიდობისა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზი და ხულიგნები

ყაირათიანობის რეჟიმი

საქულას და გეურქას დიალოგები.

საქულჯან, ამ ბალშევიკებისა მე ვერაფერი გამიგია რა! ჯერ შემოიღეს ისეთი წესები რომ სუყველაფერი უფასო იყო: აბანო, ტრამვაი, რკინის გზა, თეთრი პური და ბევრი კიდევ სხვა. მე და ჩემი დედაკაცი ყოველ კვირა აბანოში დავდიოდით და კვირაობით კი ტრამვაით დავკატაობდით. კიდობნები რომ დაიცალა, მაშინ დაუწყეს ხურჯინის პირის მოჭერა. მეტი წილი შეიჭამა, გაცვდა, დაიმტვრა და სწორეთ მაშინ მოიგონეს ახალი შტუკა— ბევრი იმუშავეთ და ნაკლები ჭამეთ. ამას დაარქვეს სახელათ სოციალისტური დაგროვება. აგროვეს, აგროვეს და მაინც იმდენი ვერ დააგროვეს, რომ ყველას მშრალი ლუკმის მაგივრათ სველი ლუკმა ჩაეყუდებინა ყანყრატოში.

გამოსავალი გზა კიდევ სხვა მოძებნეს. ბალშევიკების საქმე ხომ იცი, საქულჯან, რასაც იტყვიან აასრულებენ. როცა მოიწადინებენ აქლემს ტერტერას აშობინებენ. პუპუზ და გადმოისროლეს რაღაც რეჟიმ-ეკონომია.

რაც რომ ჩვენ ვაჭრობაში ქესატობა ჩამოვარდა, მეც ვზივარ და გაზეთებსა ვკითხულობ. ბევრსა სწერენ ამ რეჟიმ- ეკონომიაზე და ჩემ ტვინში კი არაფერი არ შადის ამ რეჟიმისა.

ვეკითხები ჩემ სათინიკას.

— გოგოჯან, შენ ამ კონცომოლკებში იზრდიხარ და ერთი ამიხსენი ეს რეჟიმი-ეკონომია რა არის? საქულჯან, იცი იმ ძაღლის ლაკუტმა რა მიპასუხა?..

— ფაშვზე საბელი მოიჭირეო, ჩაის სტაქნებიდან ღვინის სტაქნებზე გადადიო, დღეში ოთხი ბოთლი ნუნუას მაგიერათ ერთი ბოთლიკა ბორჯომის წყალი დალიეო და გამოვიდა რეჟიმ-ეკონომიაო.

მახლას! რატომ არ დაიწვება ის შკოლები, სადაც ეს ახალგაზრდობა იწურთნება? რომ არ გამოვბრუნებულიყავი, მაშინ სხვა რამეებსაც მეტყოდა. განიერი შარვალის მაგივრათ, რომ პიონერის მოკლე იუბკა ჩავიცვა, დოშლუღური ახალოხი რომ ფუტბოლისტების გემნასტიორკათ გადავაკეთებინო ჩემ დედაკაცს და ჩემი პტყელი ვერცხლის ქამრიდან ჩემ გოგო-ბიჭებს ჩულქების პადვიაზკები გაუკეთო, მაშინ, როგორც იძახის ჩემი სათინიკა, ესეც რეჟიმ-ეკონომია იქნება რაღა!

საქულა

ბიჭოო! ეს ბალშევიკები ჭკვიანო ხალხი არიან. ყველაფერს თავის სეზონით გამოიგონებენ. როცა გულუხობა იყო საჭირო, მაშინ ხელგაშლილები იყვნენ. მენშევიკებმა ისე დაამშივეს ხალხი, რომ მართლაც საჭირო იყო თეთრი პურის უფასოთ დარიგება, ტრამვაით უფასოთ სიარული და აბანოში გაბანება. ხალხი როცა რომ ცოტა მოფერიანდა და კლავში ძალა მიეცა, მაშინ მოსთხოვეს მას უფრო ნაყოფიერათ და ერთგულათ მუშაობა,—და აი ეხლა კი ახალი ქვეყნის აშენებისათვის, საჭიროა ყაირათიანობა, როგორც ოჯახში, ისეც მთელ სახელმწიფოში. მაგრამ სუყველას ერთნაირათ არ ესმით ეს რეჟიმ-ეკონომია. როცა ავტომობილით ზოგიერთ ნაჩალნიკს ბუტურბროტის მოტანაც არ ჩეეძლო, ეს იყო საძაგლობა, მაგრამ ეხლა როცა უტვინო ხეპრეები საერთოთ ავტომობილების საქმეში მოხარეები წინაალმდეგ გამოდიან, ესეც დაუშვებელია. ერთი მითხარ, თუ ძმახარ რა ქნას იმ კომისარმა, რომელიც ხუთმეტ ადგილას არის საქმეში გაბმული. ფეხით იაროს? ვირზე შეჯდეს, ცალკისელი მემაწვნესავით? არა, გეურქჯან, ეს ეკონომია არ იქნება, არა!

აი გუშინ რა სურათი ვნახე ერთერთ ბანკში შვიდირვა თანამშრომელი ოჩერედში იდგა. როცა მინდოდა გამეგო რის ოჩერედი არის, რა მიპასუხეს:

— ამ განყოფილებაში სასტიკ რეჟიმ ეკონომიას ვეწევითო: თანამშრომლებზე ერთი კარანდაში მოგვცეს და ოჩერედით ვწერამთო!

ამნაირ ნაჩალნიკს ტვინის ეკონომიის სატკივარი უნდა ჰქონდეს.

კიდევ ერთი უტვინობის ნიშანი: ჩვენ დაწესებულებაში დამლაგებელის თანამდებობა გააუქმეს. ამას დაარქვეს „დვაინოიო“ ეკონომია. ჯერ ერთი რომ თანამშრომელი შევამოკლეთ და მეორეც ისა, რომ ბევრი დაგვით აღარ გაცვდებაო. ამნაირ განკარგულების მიმცემმა იქნება ხვალ-ზეგ მოლას ვირსავით ჭამაზედაც ხელი აიღოს. მაშინ თვითონაც ამ ქვეყნიდან საკრაშჩენიაში მოჰყვება და ეს უფრო დიდ ეკონომიას მოუტანს სახელმწიფოს.

გეურქა

ეჰ, საქულჯან, რომ იცოდე ჩემი ლაწირაკები რას მიშვრებიან სახლში!? უერბოოთ მაჭმევენ, ჩიხირთმას უკვერცხოთ; სარეცხის საპონით პირს მაბანინებენ. უკაცრაო პასუხია, შარვალზე პუგიცას ველარ ვაკერინებ— სულ გაიძახიან: რეჟიმ-ეკონომია არისო. ამან ჯანი გავარდეს, როგორც იქნება საქმეს კალაპოტში ჩავაყენებ, თუმცა დრო ხელს არ გვიწყობს, მაგრამ შინაურებში მე მოვრიგდები. უარეს სხვა საქმეა. ამ რეჟიმ-ეკონომიის გამოთ დაეკარგა გემო სუყველაფერს. კაცო, პაპის პაპიდან ჩვეულება გვაქვს კვდარს ქელეხი გაუმართოთ და ცოცხალს კი ნათლობა და ქორწილი.

საქულა

მემრე ვინ გიშლის ქელეხის და ქორწილის გამართვას?

გეურქა

არა, „ზაპრეშჩენია“ კი არ არის გამოსული, მაგრამ ეს კომცომოლები იძახიან:—ქეიფი და ღვინის სმა არ უნდა იყოსო; ისე უნდა გაატაროთ დროებაო.

ბიჭო უღვინოთ ქორწილი გაგონილა?

საქმლა

[illegible]

მეურმა

[illegible]

საქმლა

[illegible]

მეურმა

[illegible]

ვინმე.

სიტყვას საქმე თუ არ მოსდევს არის მაშინ მ[illegible]რგი
რასაც ვხედავთ აქ ჩვენ არ[illegible]ნობის ერთი დარგი.

ტყის მნიშვნელობა*)

[illegible]

ისელი.

*) ეს თემა მისცეს [illegible]

**) [illegible]

ტარტაროზი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რა ჩემი ბრალია?

უდანაშაულოდ კაცი არ დაისჯებაო, ვინც ეს სთქვა, იმის...

არა, ერთი ის მითხარით, რა დამნაშავე ვარ მე ეხლა, მილიციაში რომ ვზივარ და ხვალ გამსახლისაკენ მიმაბრძანებენ, მთავარ ქუჩაზე გავლით?! რის თავისუფლებაა ადამიანებო აგი?! თავისუფლება თუა, მაშ რატომ ვზივარ ამ ვირის აბანოში? ისე ღმერთი მაგენს უშველის, კაი თავისუფლება მაგენს ჰქონდეს.

„ქალი და კაცი სწორია. ერთნაირ უფლებიანია, ერთგვაბად უნდა უყურებდეთ მათ“. ო, იძახდნენ ეგ ჩემი ცოდვით სავსენი.

მეც ასე მეგონა. ყველა ქალი ჩემი ტოლი ყოფილიყო მინდოდა, ისე მომეცეს სიცოცხლე, როგორც კომუნისტებზე უფრო ქალები მე მიყვარდა. მეც განსაკუთრებულ პატივისცემით ვუყურებდი მათ. ჩამიარდა თუ არა გვერდში ლამაზი გოგონა, რაც უნდა უარზე ყოფილიყო, მაინც მივაცილებდი სახლამდე, იცოცხლე თქვენ და ჩემმა კეთილებმა, რამდენი სილა აუწეპებიათ ჩემთვის.

სანამ **„ვაენი კომუნიზმი“** იყო, ქელეხში ვიყავი გიყვარდეს ქალიშვილები.

— „აბა შენ, ბურჟუის შვილო, წამოდი ჩეკაში“— შევძახებდი მაღალ ქუსლებზე შემდგარ კოპწიას; ისე აკანკალდებოდა, რომ ყველაფერზე თანახმა იყო. ტყვილა კი არ ამბოს ზოგიერთები: „ვაენი კომუნიზმი“ გვირჩევნიაო; სავსებით მართალნი არიან.

მერმე **„ნოვი ეკონომპოლიტიკა“** გამოაცხადეს, სხვას ხელი არ ახლოო.

ცოტა არ იყოს კი მეწყინა, მაგრამ რას ვიზამდი. მე მაინც ჩუმად ვანხორციელებდი ჩემს გულის წადილს. ერთი ქალიშვილი არ გამიშვია, რომ ხელი არ შემომევლოს. განგებ რიგში ვდგებოდი, კიდევ არა უშავდა, სანამ რიგები ხშირად იყო, მაგრამ კარგ რასმეს განა დააყენებენ ესენი? აიღეს, სწერეს და სწერეს: **მოვსპოთ რიგები, მოვსპოთ კუდებიო...** და მართლაც მოსპეს.

წინად იყო და ქალს ფეხის პოჭოჭსაც ვერ დაუნახავდი, ეხლა მთელი ბაყვები მოუჩანთ.მოდი და ნუ გაგიჟდები და. დღიან-ღამიანად ქუჩაში დავდიოდი, მაღლიდგან გადმომდგარ ქალს ერთ საათს ვუცქეროდი მელასავით.

მილიცია კიდევ ვერას დამაკლებდა. ეს მუშკორები რომ არ გადამკიდებოდენ. **„ხულიგნობა უნდა აილაგმოს, ხულიგნობა უნდა მოისპოს. პატიოსან ქალს თავისუფლად გავლის უფლება უნდა მიეცეს..** ეს ისაო და ის ესაო.

კეთილი და პატიოსანი, ვიჯდე მე აქ თუ თქვენი სირცხვილი არ იქნება. განა მე ვარ ხულიგანი? ღმერთი თქვენ გაგბერავს ისე. ხულიგნები სწორედ ეგ ქალებია, რომლებიც ყოველ ფეხის გადაგმაზე გედებიან წინ, სად გინახავთ მგელი და ბატკანი ერთად სძოვდა!? საცაა გამსახლში მიმაბრძანებენ, რომც გამიშვან მაინც არ გავალ; ერთი რომ ამ ზამთარში ხეტიალს იქ ყოფნა მირჩევნია, და, მეორეც, რა მინდა გარედ? ისევ ხომ უნდა დამიჭირონ?

მივდივარ, მოქალაქენო გამსახლში და მანამდე არ გამოვალ, სანამ იმ პირობას არ დამიდებენ, რომ ქალებს აეკრძალება მოკლე კაბის, გულმოჭრილ და უსახელოებო ტანსაცმელის ტარება. რა ჩემი ბრალია, თუ ვერ მოვითმენ და კიდევ რამე წამომცდება? გინდა ხულიგანი მიძახეთ და გინდ ნაძირალი; მე მაინც ჩემს პრინციპზე ვარ.

ობოლი.

ესეც მათთაგანია

მღვდელი (შეზარხოხებული ზიარების ღვინით ვნებით უცქერის „ქალწულ“ მარიამს) უუჰ! რა იქნებოდი!? გასაკვირიც კი არ არის იოსების საქციელი.

ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„თავ დასხმა"

ხულიგნებმა გაიგეს, რომ „ტარტაროზი"-ს დღევანდელ ნომერში ბევრი იქნებოდა მათი საწინააღმდეგო მასალები, და ამიტომაც იერიში მიიტანეს რედაქციაზე...

მაგრამ, როგორც კი გამოჩნდა ტარტაროზი, მაშინვე თავზარდაცემულებმა უკან მოჰკურცხლეს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

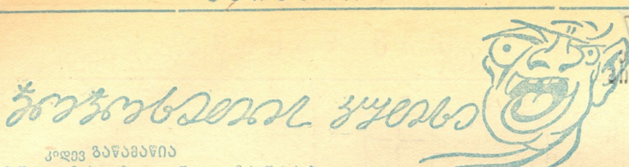

კიდევ გაწამაწია

ეს გაწამაწია კი მოხდა ზუგდიდში და ამის შესახებ იწერება ბოლოზა კუდაგრძელაძე.

კუზოს გასავენებელი მიტკალი მიცვალებულის ჭირისუფალმა მისცა ქვრივს, ეს რომ მამაო მიხე-ლიამ დაინახა, ცოფიან ძაღლსავით ეცა ქვრივს და მიტკალი წაართვა.

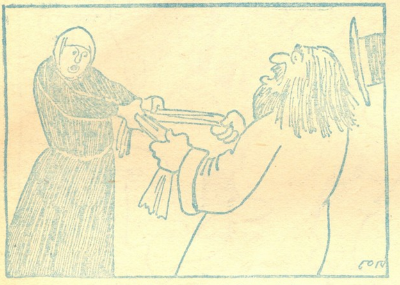

პოდა ასე იყო აქაც საქმე. მამაო მიხელ! „ტარტა-როზს“ არ უნდოდა თქვენს შესახებ ამ ცნობის მოთავსე-ბა, მაგრამ, იქნებ, თქვენ გეწყინოს და გვისაყვედუროთ:— თუ კი ქუთაისელთ მამაო ანდრიას პატივი ეცით და „ტარ-ტაროზში“ მოათავსეთ,—მე რაღა ვარ? ნუ თუ მაზე ნაკ-ლები გაღლეტილი ვარ?...

არა ხარ, მამაო, და ამიტომაც გეცით თქვენც პატივი.

„ტელეფონი“ (საჩხერე)

საჩხერეს და ჭიათურას შორის ტელეფონის კარგად მუშაობას, მხოლოდ სადგურის მორიგე ქალს ყოველ-

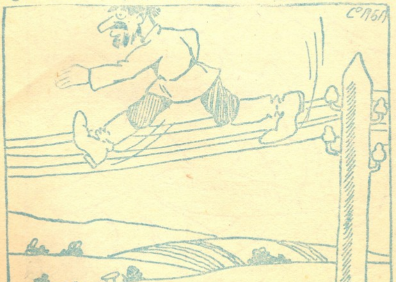

თვის უხდება დარაჯის გაგზავნა კორბოულში, რათა ტე-ლეფონი სალაპარაკოდ შეუერთონ ჭიათურას.

ხიდი (იქიდანვე)

ერთი კვირის შემდეგ საჩხერეში გაიდება ხიდი, რო-დგან სამი წელიწადია რაც ტეხნიკ-ინჟინერები იმუშა-ვებენ ხიდის გეგმას.

„მომჭირნეობა“

აი ეს სურათი გადაღებულია ტფილისის მთავარ სახე-ლოსნოს სახარატო საამქროში. ადუღებულ წყალს სპი-ლენძის ბაკში, რომელსაც ოთხი გასაღები აქვს, ყარაუ-ლობს ორი დარაჯი. ეს ცნობა მოგვაწოდა თანამშრო-მელმა (გოგია მეჩონგურე). ალბად ავტორი ფიქრობდა,

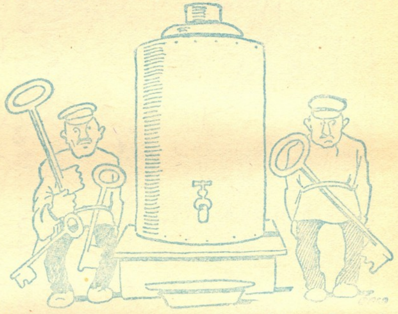

რომ „ტარტაროზი“ უსაყვედურებდა სახელოსნოს ადმი-ნისტრაციას..., პირიქით: მადლობა მას. ალბად ადმინის-ტრაცია წყლის მომჭირნეობას იცავს. წყალი ფული ღირს. (მუქთად ხომ არ იძლევა აღმასკომი), მისი ადუღებაც ფუ-ლი ჯდება,— და თუ მუშებმა ბევრი დალიეს, ზარალია.

გაწამაწია

აი რას გვწერს ქუთაისიდან „კოტე გნაწაძე“:

ბავშის მონათვლაზე მამაო ანდრია გოგალა-შვილს და მაისურაძეს მოუვიდათ ჩხუბი. მაისუ-რაძემ გაარტყა მამაოს, მაგრამ არც მამაო დარჩა უკაცრავად.

ორივე მხარე დაკმაყოფილებულია. მაგრამ ჩვენ ერ-თი რამ გვიკვირს: რატომ მამაო ანდრია არ იცავს ქრის-ტეს სიტყვებს: **მარცხენა ლოყაში რომ ვინმემ გაგარტყას, მარჯვენაც მიუშვირეო.** (ალბად მაისურაძე ფიქრობდა, რომ მამაო ანდრია ასე მოიქცეოდა, მაგრამ უკაცრავად,— ანდრია არ ჩამორჩენია მას.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ღვინის სმა (იქიდანვე)

სარხერის რაიმილიციის ზოგიერთმა თანამშრომლებმა ერთხამდ დაადგინეს: ამიერიდან აღარ დავლიოთ ღვი-

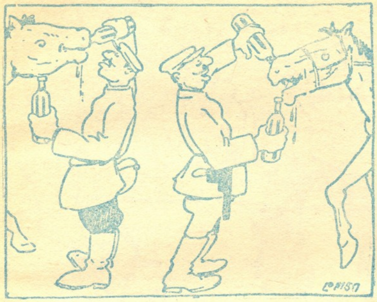

ნო; ხოლო თუ ვინმე დაგვაძალებს, მაშინ რაც ჩვენ მოგვრჩება, დავალევინოთ ცხენებს. შალიკო.

რეცენზია (სოფ. საგარეჯო)

სოფ. საგარეჯოს სახალხო თეატრში ადგილობრივი ძალებით წარმოადგინეს „ხანუმა". ალბად ზარი არ ჰქონდათ და მამლის ყივილს უცდიდენ. როგორც კი მამლებმა შუაღამის იყივლეს, მაშინვე აიხადა ფარდა (ბალდახინის გადასაფარებელი) და მძინარე დამსწრე საზოგადოებასაც გამოეღვიძა (ალბათ გათენდა ეგონათ)... ბევრი ვაიუის შემდეგ ქაბატომ დიდქუსლიანი ფეხსაცმელი ესროლა მსახურს; ფეხსაცმელი პარტერში გადმოვარდა; ქაბატომ კი გულიანად გადიხარხარა... მაჭანკლისა რა მოგახსენოთ და პრინცესას კი ძალიან ჰგავდა. ქაბატოთი მოხიბლულმა და გაბრუებულმა მოკარნახემ ორი ფურცელი სალაპარაკო მოჰპარა ხანუმას, მაგრამ ამ დროს აკოფას ყვირილმა ყველას ყურადღება მიიპრო და ეს არავის შეუმჩნევია. დათიკო დარაჯი ყოველ წუთში მზად იყო თუ კი მონასტერი აირეოდა, ფარდა ჩამოეშვა. აკოფა მშვენიერი იყო, მაგრამ კიდევ უფრო მშვენიერი იქნებოდა, რომ სრულიად არ გამოსულიყო სცენაზე. როცა უკანასკნელად წარმოდგენის დასრულებისას ფარდა ჩამოეშვა, დათიკო დარაჯი შეუდგა ხალხის გაღვიძებას. სამი საათის მუშაობის შემდეგ კიდეც გაისტუმრა უკმაყოფილო საზოგადოება თავიანთ სახლებში. მახლას.

თავკერძა გამგე (ლანჩხუთი)

ცხრაწლედის მასწავლებელთა კრებაზე მოხდა დიდი ოფლის ღვრა. გამგემ აიღო ოცი გაკვეთილი, რის წინააღმდეგაც გაილაშქრეს მთელმა მასწავლებლობამ. გამგეს მის ასეთ საქციელს ამართლებს იმით, რომ მას ბევრი სახარჯავები აქვს, ხოლო ბევრ სახარჯავს ბევრი ფული სჭირიაო. მუქარამ და მუშტებმა ვერ დააფრთხო მასწავლებლობა, რის შემდეგ გამგე იძულებული გახდა გაბრაზებული გავარდნილიყო გარედ... არ ვიცით სად წავიდა. მზვერავი.

ქვით უკეთესი შეფი

თქვენ გგონიათ—ზაკავტოპრომტორგმა იმიტომ აიღო შეფობა ბაზალეთზე, რომ სოფლისთვის რამე გაეკეთებინა?... სრულებითაც არა. თურმე იმიტომ აუღია, რომ აქ ბევრი ყოფილა მწყერი,—და მწყერზე ნადირობა, მოგეხსენებათ, იცოდენ ოდესმე ჩვენმა თავად-აზნაურობამ, რომელსაც, როგორც სჩანს მემკვიდრეობა ზაკავტოპრომტორგელებს გადაულოცია. ცისკარას რომ დაუჯეროთ (და რომ არ დაუჯეროთ რა უფლება გვაქვს) საქმე ასე ყოფილა: ფულს არა ზოგავს შეფკომი

არც ძალას ავტო-ბუსია.
ზიდავს: გაზეთებს, პლაკატებს.
მათ თუ გაარჩევს რუსია.
წიგნები ელის გამჭრელსა,
გაზეთიც ნატრობს თარჯიმანს...
ერთხელ კვირა დღეს გვესტუმრ.
შეფკომის „ბუსი" დიდია.
შიგ იჯდა კაცი ოცამდი...
ყველას მწყერები ჰკიდია.

ეს კიდევ რაა! როცა მწყერები გაუფრინდათ (ნადირობის დროს საჭიროა სიმწყნარე; ესენი კი არე-მარეს აყრუებდენ),—ჰაერში ქუდებს ისროდენ.

ვასო მწყერს ესვრის, მიტო მტრედს,
მათ რად ჩამორჩეს ბაგრატა.
ქუდს არ დააცდენს ის არც ერთს
თუ ბედმა არ უღალატა.

ყველა ამის შემდეგ „ტარტაროზმა" ამ წერილს ცოტათი ასე შეუცვალა სათაური: მართლაც „ქვით ასეთი შეფი"...

სიუხვე (ტყიბული)

თუ ვინმეს გნებავთ მიიღოთ უდიდესი მადლობა, მიმართეთ პარტკომის პასუხისმგებელ მდივანს ალექსანდრე ზამთარაძეს.

კურსების დასრულება (იქიდანვე)

ტყიბულის მო-ს გამგეობამ ჯერჯერობით თავის ნოქრებიდან გამოუშვა ექვსი მიკიტანი და სამი მღვდელი. არ მოდვა.

ო რ ი თ ი თ ი

აბა, ერთიც ვნახო ამას თუ რამე აქვს ჯიბეში!?

დაგექცეს ოჯახი, ჯიბეგამოფხეკილო.

ვ. ბელაგორელს. თქვენ გვწერთ, რომ 22 აგვისტოს

იყო საღამო ვახშმიანი...

ყველა იყო მადიანი.

მიხას მეოხებით მომხდარა აყალ-მაყალი და ცემა-ტყეპა... შე კაი კაცო, როცა ვახშმიან საღამოს მართავდით, მაშინ რატომ არ მოგაგონდათ ტარტაროზი და რატომ არ მიიპატიჟეთ?.. ეხლა კი, როცა საქმე წახდა, გვეხვეწებით:

რკინის ჩანგალზე ააცვი

მიხა ჩია ხორცისათ.

ვახშამი თქვენ შესჭამეთ, და ტარტაროზს კი **ჩია მიხათი უმასწპინძლებით.** არა ძმაო, მაგისთვის ტარტაროზი მანდ ვერ ჩამოვა.

კუდს. ჭკვიანი კაცი ხართ, და როცა არ დავბეჭდეთ, კი მიხვდებით სად წავიდოდა თქვენი „სამი დღის თავგადასავალი“. (კიდევ კარგი, რომ სამი დღის იყო, და არა მეტის).

ავტორს, რომელმაც მოიტანა რედაქციაში ორი ლექსი სათაურებით: „**ვაი-უის ხმაზე**“ და „**ხელშეკრულება**“. თქვენი ლექსების ცალ-ცალკე დაბეჭდვას ვამჯობინეთ ერთად დაგვებეჭდა ორივე და მივიღეთ

ვაი-უის ხელშეკრულება

მოდით-და ჩვენც დავდვათ ერთმანეთს შორის ხელშეკრულება,—თქვენ გევალებოდეს, რომ ამიერიდან არ მოიტანოთ; ხოლო ჩვენ გვევალებოდეს: თუ ვინიცობაა თქვენ გაბრიყვდით და მაინც მოიტანეთ, ჩვენ ისინი არ დავბეჭდოთ და გადავგზავნოთ უფსკრულ გოდორში, როგორც ეს ეხლა ვქენით. ხელშეკრულება ესე ძალაში შედის თქვენ მიერ „ტარტაროზში“ ამ ცნობის წაკითხვის შემდეგ.

უშა-კვერთხს. სურვილი კარგია: გახდეთ „ტარტაროზი“-ს თანამშრომელი, მაგრამ საეჭვოა, რომ თქვენ ეს შესძლოთ (ჩვენი ასეთი შეხედულებ თქვენს წერილის დააბრალეთ).

ჩიტაიას (ს. ქვედა-ხუნწი). კარგად ჩატარებულა საღამო, მაგრამ თქვენ გულს მაინც იმიტომ გაკლიათ, რომ ზოგიერთებმა დაუზიანებელი თავები გამოიტანეს. ნუ იდარდებთ, არა უშავს რა; ერთი საღამო კიდევ გამართეთ, და ნაკლი გამოსწორდება.

ჩახ-მახს. ნუ თუ ამდენი რამე დაჰკარგეთ, რომ ამდენ დაკარგვის განცხადებებს გვიგზავნით?.. ნეტავი ეს წერილი დაგკარგოდათ, მაშინ ჩვენ აღარ დაგვეკარგებოდა დრო მის წასაკითხად.

სურამელ მაროს. ახირებული შეკითხვაა თქვენი შეკითხვა:

ვარ უქმარო ქალი. მიყვარს ღამით სეირნობა, რამაც შემძინა შვილი, რომელიც სხვას მივუგდე საზარდელად დროებით. ეხლა გამზრდელი აღარ მაძლევს. სასამართლოში მოვიგე... როგორ მოვიქცე?

რაღას ედავებით გამზრდელს! ამდენ ხლაფორთს ისა სჯობია,—მეორე შვილი შობოთ.

ნოე ქ—რის. თქვენს თავში ჰქრის, თორემ რომელი ჭკვიანი კაცი შეუდგება ქვეყნის ისე მოწყობას, რომ

მგელი, ცხვარი ერთად ხძოვდეს
დიდი მტკიცე სიყვარულით.

მგელი არ იტყვის უარს ცხვართან ერთად ყოფნაზე, მაგრამ ცხვარს შეეკითხეთ თუ თანახმა არის?!

ალენახცო ოხოხ. არა მარტო თქვენი ფსევდონიმია უკუღმა, არამედ მთელი თქვენი აზროვნება.

„ჭკუამტკაველას“. გულახდილად გვითხარით: ჭკუა როცა „დამტკევლეთ“—დაზომეთ, რა ზომის გამოვიდა? ერთი ციდა იყო! მგონი ნაკლები... აბა რა მოგარბენინებდათ იქ, სადაც **ნიკო** შევიდა და **ნუნუც** იქ მიედვა?! თქვენი წერილიც იქ გამოგვადგა.

„კირილეოსონს“ (საქამიასერი). იწერებით

მასწავლებელი გვეწვია,
სახელად ჰქვია ალვასი.
შესახედავათ, თუ მკითხავთ
მართლაც არის ალმასი...

მაგრამ რად გინდათ, შემოულია

ძველი წესებით სწავლება.

ალბად ალვასის ასე ესმის და ასე ფიქრობს:

„ცხოვრების ყველა დარგში ცდილობენ მიაღწიონ ომის წინადროინდელ მდგომარეობას... მაშასადამე; სკოლაშიაც მასწავლებლები უნდა ცდილობდენ ომის წინადროინდელ მდგომარეობის შემოღებას“.

საწყალი ლოღიკა, რომელიც „გაჯახირებულა“ ალვასის თავში. კარგი იქნებოდა სამაზრო განათლების განყოფილება ალვასის წაუკითხავდეს ლექციას.

პ. გოცირიძეს. გვთხოვთ:

დაგვიდასტურეთ, რომ 1925 წ. 27 სექტემბერს „ტარტაროზი“-ს № 18 (21)-ში მოთავსებული კარიკატურა ვერის დაღმართზე მცხოვრებ კბილის ექიმ ვარშავსკის შესახებ, მე არ მეკუთვნის.

გიდასტურებთ, რომ თქვენ არ გეკუთვნის, მაგრამ მას შემდეგ სწორედ რომ ერთი წელიწადი გავიდა და სად იყო ამდენხანს ექიმი? ნუ თუ ეხლა გამოფხიზლდა?..

ბრაგუნას. თქვენი წერილიდან ვერაფერი გავიგეთ, თუ **რა ხდება თქვენს სოფელში;** ამიტომ მას ბრაგვანი ვუქენით უფსკერო გოდორში და ალბად იქ გაიგებენ თუ **რა ხდება თქვენს სოფელში.**

სიმართლის მთქმელს—ვ. რ. არა გეტყობათ, რომ სიმართლის მთქმელი იყოთ. ბრალმდებელი რა არის თქვენი? ყოველს შემთხვევაში ეს მეტად რთული გამოსარკვევია, და ამიტომაც უფსკერო გოდორში ჩავდევით, სადაც საქმეს მსვლელობა მიეცემა.

ნემსის წვერს (სამტრედია). გვიხსენით კატოს და აგრაფინას შაირებისაგან. ჩვენ მოსვენება გვინდა.

მარნელს ისარს. კაცო, „ტარტაროზი“-ს № 65-ში ხომ მოგცეს პასუხი, რომ თქვენი ლექსი არ ვარგაო? თქვენ ეს პასუხი წაგიკითხავს, მაგრამ იმავე ლექს შესწორებით ისევ აგზავნით. შეგისწორებიათ, მაგრამ კიდევ უფრო უარესია... მოგვეცით მოსვენება, თორემ თქვენ რო ვერ გამოგინახავსთ რითმა ამ სტრიქონებისათვის:

ეხლა დრო არის: შეუდგე
დავალიცინო სტვირია,—

ჩვენ გამოუნახავთ ამ სტრიქონებს ასეთ რითმებს:

გაჩერდი, ნულარ გვაწუხებ,
თორემ აგძვრება ცხვირია.

რომ კი სჯობია თქვენს რითმას:

ტარტაროზსა გადუგზავნი
ვინც არ არიან ფრთხილია.

აი ამ სტრიქონებსაც გამოუნახავთ რითმებს და გაიგეთ:

რომ ჩვენთან თანამშრომლობა
არ არის მთლად ადვილია.

თრითინას (სეზტაფონი) თქვენ ტყვილა ამბობთ საყვედურს, რომ ქუჩებში:

ძაღლი გიკბენს და ღორი ხომ
ტალახშია ამოსვრილი;
გაგეძღება, გაისვრები
და გიტყდება თვით სიცილი.

ძაღლებზე რა მოგახსენოთ, და ღორებს კი მადლობა ეკუთვნის თქვენგან, თუ კი გაცინებენ.

რა ვუყოთ, რომ მილიციას
მოუვიდა უკვე ძილი?!!

რა ვუყოთ! არაფერიც...

აქ ჩვენს ქალ-ვაჟს შეუყვარდათ
საარშიყო ღამე ბნელი.

კარგი გემოვნება ჰქონებიათ, და რა არის აქ დასაძრახი? კარგი, დაგეთანხმოთ, რომ დასაძრახია... ისინიც ხომ ბნელ ღამეში არშიყობენ, რათა სხვებმა არ დაინახოს... ნუ უშლით ხელს.

იქსკვადრატს. გვაცნობეთ დაწვრილებით, თუ რომელ სამტრედიელ კატო მიქაძეს ეხება თქვენი წერილი, რომელიც მოთავსებულია „ტარტაროზი“-ს № 65-ში მე-13-ე გვერდზე.

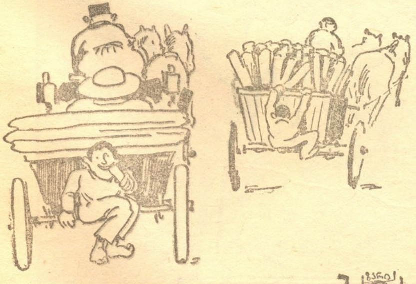

ელექტრონული ბიბლიოთეკა

„კომისარიატში"

უბნის უფროსი: ეს ხულიგნები რატომ არ ჩაგიყრიათ საკანში?
მორიგე: საკანი უკვე სავსეა ხულიგნებით. და თავისუფალი ადგილი არ არის, რომ ესენიც მოვათავსოთ!

საქართ. კომუნისტურ პარტიის ცენტრალურ კომიტეტის სტამბა.